

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **JUDr. M. J.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 26. 2. 2013, č. j. JMK 5491/2013, sp. zn. S-JMK 5491/2013/Od/Ro,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje, Odboru dopravy, ze dne 26. 2. 2013, č. j. JMK 5491/2013, sp. zn. S-JMK 5491/2013/Od/Ro, bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru

dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 12. 12. 2012, č. j. ODSČ-85959/12-JR/PZ, a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ust. § 53 odst. 2 a ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu tím, že dne 27. 4. 2012 v 10:30 hod. s vozidlem tov. zn., reg. zn. stál na chodníku poblíž křižovatky ulic Svatopluka Čecha a Palackého třída v Brně. Za spáchání přestupku byla žalobci uložena podle ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, v souladu s ust. § 11, § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) pokuta ve výši 1.500 Kč a podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a ust. § 1 odst. 1 vyhlášky MV ČR č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, povinnost uhradit náklady řízení v částce 1.000 Kč.

II.

Shrnutí žalobních bodů:

V žalobě ze dne 25. 4. 2013 doručené téhož dne Krajskému soudu v Brně žalobce namítá, že správní orgán neměl žádný objektivní důkaz pro tvrzení, že předmětného přestupku se dopustil žalobce. Žalobce namítá, že dodatečně bylo zjištěno (na důkaz čehož navrhuje provedení výslechu svědkyně B. B. a svědkyně L. J.), že prokázaným pachatelem přestupku byla matka svědkyně B. B., přičemž toto zásadní svědectví (popř. tvrzení) se správní orgán nepokusil žádným způsobem ověřit, a přesto svědeckou výpověď bez jakýchkoli důkazů hodnotil jako nevěrohodnou s ohledem na příbuzenský vztah se žalobcem a časový odstup od popisované události.

Žalobce poukazuje na ust. § 68 správního řádu, podle kterého musí výroková část obsahovat mimo jiné právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. K porušení ust. § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu žalobce namítá, že v daném případě bylo dopravní značkou IP 11 d) povoleno kolmé či šikmé stání na chodníku, tedy se jednalo o situaci, kdy bylo užívání chodníku pro parkování osobního automobilu povoleno. K porušení ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu žalobce uvádí, že toto ustanovení se vztahuje na zastavení a stání na vozovce. Pokud správní orgán odkazuje na ust. § 6 odst. 5 vyhlášky č. 30/2001 Sb., je žalobce přesvědčen, že pokud vyhláška nebyla uvedena ve výrokové části, nelze na ni brát zřetel. Totéž podle názoru žalobce platí o odkazu na ust. § 2 písm. x) zákona o silničním provozu, které upravuje hranici křižovatky. Hranice křižovatky se podle názoru žalobce týká vždy vozovky a není možné ji přenášet na chodník. Na podporu svých tvrzení žalobce přikládá fotografie křižovatek Vodova a Tyršova a Vodova a Berkova, kde jsou umístěny dopravní značky IP 11 d přímo na hranici křižovatky nebo v její bezprostřední blízkosti, což by podle výkladu správního orgánu znamenalo, že řidič parkující bezprostředně za značkou, nebo řidiči parkující v místech, kde končí parkoviště bezprostředně před hranicí křižovatky, by se dopouštěly přestupku.

Závažnější pochybení správních orgánů žalobce spatřuje ve vyhodnocení výpovědi svědkyně Z. R. jako nezpochybnitelné, přestože při jednání uvedla, že si již podrobnosti nepamatuje, a naopak výpověď svědkyně B. B. žalovaný měl za vyvrácenou výpovědi svědkyně Z. R.

Žalobce dále namítá, že bylo povinností správních orgánů zjistit, o jakou osobu blízkou se jednalo, zda o někoho z příbuzných uvedených před středníkem, nebo o některou z osob uvedených za středníkem ust. § 68 odst. 4 zákona o přestupcích. Protože se správní orgán touto identifikací vůbec nezabýval a nepokoušel se ji osvětlit, je odůvodnění údajné nevěrohodnosti svědkyně B. B. podle názoru žalobce bezprecedentní. V tomto bodě správní orgány podle názoru žalobce porušily povinnost uvedenou v ust. § 3 správního řádu, který ukládá správnímu orgánu postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Na základě shora uvedeného žalobce navrhuje, aby soud rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Právní stanovisko žalovaného a replika žalobce:

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 6. 6. 2013 uvádí, že je výsostným právem správního orgánu provést vlastní hodnocení provedených důkazů. Dále poznamenává, že v odůvodnění rozhodnutí bylo uvedeno, proč správní orgány uvěřily výpovědi svědkyně Z. R. a nikoli svědkyně B. B. Žalovaný uvádí, že výpověď svědkyně B. B. byla hodnocena jako účelová z důvodu neuvedení osoby řidiče s odkazem na osobu blízkou. Jelikož svědkyně B. B. neuvedla osobu řidiče, nebylo ji možné konfrontovat s výpovědi svědkyně Z. R., která osobu řidiče, a to žalobce, uvedla. Žalovaný má za to, že výpověď svědkyně Z. R. byla jedinou přijatelnou verzí události. Dále uvádí, že žalobce nezpochybňoval, řízení předmětného vozidla, ale rozporoval místo stání vozidla, a to, že zápis o podaném vysvětlení ze dne 30. 4. 2012 podepsaný žalobcem potvrzuje výpověď svědkyně Z. R. Z její výpovědi podle žalovaného jasně vyplývá, že žalobce byl řidičem vozidla, kterým byl spáchán přestupek. Žalovaný dále uvádí, že tvrzení žalobce, že pachatelem přestupku byla matka B. B., se objevuje poprvé v žalobě, k čemuž žalovaný uvádí, že se jedná o záměr žalobce dodatečným tvrzením zpochybnit pravomocné rozhodnutí. Návrh na provedení důkazu L. J. žalovaný považuje za nepřipustný, žalobce měl možnost navrhnout důkazy před vydáním rozhodnutí, což však neučinil. Žalovaný má navíc za to, že tvrzení žalobce, že pachatelem přestupku byla matka B. B. je v rozporu s jeho tvrzením uvedeným v odporu proti příkazu, kde uvádí, že přestupek spáchala jeho dcera. Tvrzení žalobce žalovaný považuje za nekonzistentní a nevěrohodné. K návrhu na provedení důkazu svědeckou výpovědí B. B. žalovaný uvádí, že tento návrh považuje za nepřipustný, neboť tato svědkyně již byla vyslechnuta v řízení před správním orgánem a žalobce měl právo klást této svědkyni otázky, což neučinil.

Žalovaný s žalobou z výše uvedených důvodů nesouhlasí. Žalovaný je toho názoru, že žalobce nebyl rozhodnutím žalovaného zkrácen na svých právech, a proto navrhuje zamítnutí žaloby.

V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika, v níž žalobce především setrvává na své právní argumentaci. K vyjádření žalovaného žalobce uvádí, že souhlasí s tvrzením, že hodnocení důkazů je právem správního orgánu, tento je ovšem povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tedy aby byl zjištěn skutečný stav věci. Žalobce dále uvádí, že skutečnost, že vozidlo řídila matka B. B., vyšla najevo teprve dne 26. 4. 2013, a to bez přičinění žalobce. Žalobce dále uvádí, že na osobu blízkou se na městské policii neodvolával, ač vozidlo neřídil, vzhledem k tomu, že nebylo jasné, v kterém místě a podle jakého paragrafu došlo ke spáchání přestupku. Žalobce namítá, že pokud správní orgán hodnotí výpověď svědkyně B. B. jako účelovou z důvodu neuvedení osoby řidiče s odkazem na osobu blízkou, a pokud správní orgán požaduje přesnou identifikaci osoby blízké za účelem konfrontace, tak tímto svým požadavkem zcela popírá institut osoby blízké. Vzhledem k tomu, že svědkyně Z. R. neviděla vozidlo přijíždět a neviděla řidiče, mohla se pouze domnívat či předpokládat, že vozidlo řídil žalobce. Podle žalobce tedy proti sobě stojí domněnka nebo předpoklad a svědecká výpověď. Žalobce namítá, že z vyjádření žalovaného vyplývá, že stížnost žalobce nebyla vůbec řádně šetřena a omezila se jen na formální popření stížnostních důvodů. Žalobce přiznává pochybení, kterého se dopustil při projednávání přestupku na Městské policii dne 30. 4. 2012, kdy se soustředil na nesprávné místo parkování, jakož i to, zda byl spáchán přestupek, aniž by využil práva nevypovídat proti osobě blízké. Jak vyplývá z dokumentace, místem přestupku je podle žalobce nedovolené parkování na chodníku před lékárnou U svaté Trojice označené jako Palackého třída 37. Žalobce namítá, že řádná dokumentace místa spáchání přestupku by byla zřejmá z ohledání místa, toto však správní orgán odmítl.

IV.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu:

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází oznámení přestupku Městské policie Brno, Jednotky projednávání přestupků, ze dne 10. 5. 2012, zápis o podaném vysvětlení ze dne 30. 4. 2012, které kromě vyjádření žalobce obsahuje i jeho vlastnoruční podpis, fotodokumentaci, upozornění Městské policie Brno ze dne 27. 4. 2012 podezřelému z přestupku a výpis z evidenční karty řidiče.

Dne 10. 7. 2012 správní orgán prvního stupně vydal příkaz, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Proti příkazu podal žalobce včasný odpor.

Dne 5. 9. 2012 bylo žalobci doručeno oznámení o pokračování v řízení o přestupku a předvolání k ústnímu projednání jednání přestupku nařízenému na den 1. 10. 2012 ve 14:00 hod. Na žádost žalobce bylo ústní jednání přesunuto na den 8. 10. 2012 ve 14:00 hod. Ústní

jednání proběhlo za účasti žalobce a v jeho průběhu došlo mimo jiné k provedení důkazu výpovědí svědkyně – zaměstnankyně Městské policie Brno Z. R.

Na den 12. 11. 2012 na 11.00 hod. správní orgán nařídil pokračování v ústním jednání, které proběhlo za účasti žalobce a v jehož průběhu byl proveden důkaz výpovědí svědkyně – dcery žalobce B. B.

Dne 12. 12. 2012 bylo vydáno rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností, č. j. ODSČ-85959/12-JR/PZ, proti němuž podal žalobce včasné odvolání. Dne 26. 2. 2013 bylo vydáno rozhodnutí žalovaného č. j. JMK 5491/2013, sp. zn. S-JMK 5491/2013/Od/Ro, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

V.

Při posouzení věci soud vycházel z následující skutečnosti, úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen s.ř.s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Soud přezkoumal obě napadená správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jejich vydání, a to v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 71 odst. 1 a § 75 odst. 1 s.ř.s.).

Předmětná věc byla projednána bez nařízení jednání, neboť byly splněny zákonné podmínky ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žaloba není důvodná.

Podle ust. § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci nesmějí chodníku nebo stezky pro chodce užívat, pokud není v tomto zákoně stanoveno jinak.

Podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu řidič nesmí zastavit a stát na křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky a 5 m za ní; tento zákaz neplatí v obci na křižovatce tvaru "T" na protější straně vyústějící pozemní komunikace.

Podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.

Pokud žalobce k porušení ust. § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu namítá, že se v daném případě jednalo o situaci, kdy bylo užívání chodníku pro parkování osobního vozidla povoleno dopravní značkou IP 11d), soud tuto námitku neshledal důvodnou. Soud se naopak ztotožnil s úvahami správních orgánů, že z ust. § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu

vyplývá zákaz použití chodníku jinými účastníky provozu na pozemních komunikacích, přičemž tento obecný zákaz použití chodníku jinými účastníky provozu na pozemních komunikacích může být prolomen místní úpravou provozu na pozemních komunikacích ve smyslu ust. § 76 a § 77 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Pokud se týká svislé dopravní značky IP 11d), kterou měl žalobce na mysli, správní orgány správně uvedly, že její platnost podle ust. § 6 odst. 5 vyhlášky č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích, končí 5m před hranicí křižovatky ulic Palackého třída a Svatopluka Čecha (není-li způsob a uspořádání dovoleného stání vyznačen vodorovnými dopravními značkami, nebo není-li platnost dopravních značek č. IP 11a "Parkoviště" až č. IP 13c "Parkoviště s parkovacím automatem" ukončena jiným způsobem, končí platnost dopravní značky č. IP 11a "Parkoviště" až č. IP 13c "Parkoviště s parkovacím automatem" 5 m před hranicí nejbližší křižovatky.) Hranicí křižovatky se pak podle ust. § 2 písm. x) zákona o silničním provozu rozumí místo vyznačené vodorovnou dopravní značkou "Příčná čára souvislá", "Příčná čára souvislá se symbolem „Dej přednost v jízdě!“ nebo "Příčná čára souvislá s nápisem STOP"; kde taková dopravní značka není, tvoří hranici křižovatky kolmice k ose vozovky v místě, kde pro křižovatku začíná zakřivení okraje vozovky. Soud konstatuje, že konec povoleného parkování cca 5 m před hranicí křižovatky je možné v daném případě odvodit i ze samotného způsobu uspořádání parkovacích míst, kdy v místě, kde stálo vozidlo žalobce, je chodník lemován vyšším obrubníkem než na místech určených k parkování a nejsou zde ani vymezena parkovací místa bílými čarami. Vzhledem ke shora uvedenému je podle názoru soudu zcela zřejmé, že vozidlo žalobce stálo na chodníku v místech, kde již místní úprava provozu na pozemních komunikacích neplatila, tedy v místech, kde je použití chodníku jinými účastníky provozu na pozemních komunikacích zakázáno obecným ustanovením § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu.

Jako nedůvodnou soud považuje námitku žalobce, že nelze brát zřetel na ustanovení zákona o silničním provozu a vyhlášky č. 30/2001 Sb., která nebyla uvedena ve výrokové části rozhodnutí, ale v odůvodnění. Podle ust. § 68 odst. 2 správního řádu se ve výrokové části mimo jiné uvede právní ustanovení, podle nichž je rozhodováno. Předmětem daného řízení bylo zjistit, zda se žalobce dopustil přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, tedy zda svým jednáním nesplnil nebo porušil povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona (s výjimkou jednání uvedených pod písmeny a)-j) téhož zákonného ustanovení). V daném případě tedy bylo zcela dostačující a v souladu s ust. § 68 odst. 2 správního řádu, pokud správní orgán prvního stupně ve výrokové části zmínil právě ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a dále právní ustanovení, v rozporu s kterými žalobce jednal (§ 53 odst. 2 a § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu). Naproti tomu ust. § 6 odst. 5 vyhlášky č. 30/2001 Sb. a § 2 písm. x) zákona o silničním provozu nejsou právními ustanoveními, podle nichž bylo rozhodováno, jedná se totiž pouze o ustanovení sloužící k výkladu právních pojmů (konec platnosti dopravních značek, resp. hranice křižovatky). Z tohoto důvodu nebylo nutné, aby tyto ustanovení správní orgán uváděl přímo ve výrokové části, na druhou stranu to však neznamená, že by k těmto právním ustanovením nebylo možné přihlížet.

Pokud se týká porušení ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, soud neshledal důvodnou námitku žalobce, že dané ustanovení zakazuje zastavení a stání pouze na

vozovce a že hranici křižovatky nelze vztahovat na chodník. Jak vyplývá z ust. § 1 odst. 1 zákona o silničním provozu, tento zákon mimo jiné upravuje práva a povinnosti účastníků provozu na pozemních komunikacích¹⁾, přičemž poznámka pod čarou odkazuje na zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“). Podle ust. § 12 odst. 4 zákona o pozemních komunikacích platí, že pokud nejsou samostatnými místními komunikacemi, jsou součástí místních komunikací též přilehlé chodníky, chodníky pod podloubími, veřejná parkoviště a obratiště, podchody a zařízení pro zajištění a zabezpečení přechodů pro chodce. Z hlediska systematického výkladu je tedy podle názoru soudu zřejmé, že jelikož přilehlé chodníky jsou součástí místní komunikace (v daném případě se jednoznačně jednalo o chodník přilehlý k místní komunikaci – jednalo se o veřejně přístupnou pozemní komunikaci, která slouží převážně místní dopravě na území obce), ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu zakazující zastavení a stání na křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky a 5 m za ní se vztahuje nejen na samotnou vozovku, ale rovněž na přilehlé chodníky. Soud má za to, že tento výklad odpovídá i samotnému účelu ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, kterým je nepochybně ochrana proti omezení možnosti řádného užívání křižovatky a proti zhoršení rozhledových poměrů při vjezdu do křižovatky, k čemuž by mohlo v případě zastavení a stání vozidel na křižovatce nebo v jejím bezprostředním okolí dojít. Na základě shora uvedeného je tedy nepochybné, že tím, že vozidlo žalobce stálo u křižovatky ulice Svatopluka Čecha a Palackého třídy v Brně ve vzdálenosti kratší než 5 metrů od hranice křižovatky, žalobce porušil ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, a to přesto, že předmětné vozidlo stálo na chodníku.

Pokud žalobce na podporu svých tvrzení předložil soudu fotografie umístění dopravních značek v blízkosti jiných křižovatek na území města Brna, soud uvádí, že předmětem tohoto soudního přezkumu je posouzení zákonnosti konkrétního rozhodnutí správního orgánu, nikoli posuzování zákonnosti dopravního značení na jiných místech či dodržování dopravních předpisů ostatními účastníky silničního provozu.

Stěžejní žalobní námitka směřuje do hodnocení důkazů, a to především svědeckých výpovědí provedených správním orgánem prvního stupně. Mezi žalobcem a žalovaným zůstává sporné, zda osobou, která se dopustila přestupku, byl právě žalobce, tedy zda byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu ust. § 3 správního řádu.

Podle ust. § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Krajský soud se zabíral posouzením postupu správních orgánů a neshledal na jejich hodnocení žádné takové pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že nelze jednoznačně určit, zda byl skutkový stav spolehlivě zjištěn. Soud má stejně jako oba správní orgány za prokázané, že pachatelem přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu byl žalobce. Pokud žalobce namítá, že dodatečně bylo zjištěno, že pachatelem přestupku byla matka svědkyně B. B., soud poukazuje především na nekonzistentnost tvrzení žalobce v průběhu správního a soudního řízení, což nemůže přispět k jejich věrohodnosti. Jak vyplývá ze spisového materiálu, dne 30. 4. 2012 se žalobce dostavil na Městskou policii Brno

k podání vysvětlení. Ačkoli žalobce před samotným podáním vysvětlení poučen mimo jiné o tom, že vysvětlení může odepřít osoba, která by jím sobě, svému příbuznému v pokolení přímém, svému sourozenci, osvojiteli, osvojenci, manželu nebo druhu anebo jiným osobám v poměru rodinném nebo obdobném, jejichž újmu by právem pociťovala jako vlastní, způsobila nebezpečí trestního stíhání nebo nebezpečí postihu za přestupek, této možnosti nevyužil a vysvětlení poskytl. K věci žalobce uvedl, že se ohrazuje proti tomu, že stál na ulici Svatopluka Čecha č. 2 před domem, ale stál na Palackého třídě před vchodem do lékárny, kde je značkou povoleno parkování na chodníku kolmo. Žalobce uvedl, že nesouhlasí s přestupkem parkování na chodníku Svatopluka Čecha 2. Z důvodu jasnosti parkování v tomto prostoru žalobce žádal správní orgán o vysvětlení, aby mohl poučit i svou dceru, která toto vozidlo používá a parkuje také. V odporu proti vydanému příkazu následně žalobce uvedl, že pokud vozidlem, reg. zn. byl spáchán přestupek, nespáchal ho on, ale osoba blízká – dcera, která je nezaměstnaná a je matkou dvou malých dětí. V průběhu správního řízení se žalobce k údají, kdo spáchal přestupek, vyjádřil tak, že se jedná o rodinného příslušníka, ženu se dvěma dětmi, rozvedenou, bez zaměstnání. V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce namítal, že je neprávem označen za přestupce, i když šetření prokázalo, že se citovaného přestupku nedopustil a ani dopustit nemohl. Konečně v podané žalobě proti rozhodnutí žalovaného žalobce uvádí, že dodatečně bylo zjištěno, že prokázaným pachatelem přestupku byla matka B. B. (L. J.). Soud má stejně jako správní orgány za to, že tato postupně měněná tvrzení žalobce svědčí o jejich účelovosti motivované snahou odvrátit ze sebe podezření, a tak se vyhnout odpovědnosti za přestupek.

Soud stejně jako správní orgány za jedinou přijatelnou považuje verzi, která má oporu v zápisu o podaném vysvětlení a ve výpovědi svědkyně Z. R. Byť soud připouští, že z výpovědi svědkyně Z. R. vyplývá, že si již kvůli časovému odstupu nepamatovala detaily průběhu podání vysvětlení žalobce na oddělení Městské policie Brno, o skutečnosti, že z výpovědi žalobce vyplynulo, že vozidlo na předmětné místo zaparkoval on sám, svědkyně hovořila s jistotou. Zcela logicky zněla rovněž její úvaha, že pokud by v průběhu podání vysvětlení byla jako pachatel přestupku žalobcem označena jiná osoba, oznámila by správnímu orgánu právě tuto osobu, nikoli žalobce. Výpověď svědkyně Rausové rovněž zcela odpovídá zápisu o podaném vysvětlení ze dne 30. 4. 2012, s jehož obsahem žalobce svým podpisem potvrdil souhlas. Žalobce v průběhu podávání vysvětlení vůbec neuvedl, že by předmětné vozidlo na místo nezaparkoval on, ale jiná osoba, naopak výslovně uvedl, že „*stál na Palackého třídě před vchodem do lékárny*“. Skutečnost, že vozidlo předmětného dne parkoval on sám, vyplývá i z formulace „*Z důvodu jasnosti parkování v tomto prostoru žádám o vysvětlení správní orgán, abych mohl poučit i dceru, která toto vozidlo používá a parkuje také.*“ V případě, že by skutečně vozidlo řídila jiná osoba než žalobce, byla by námitka, že vozidlo na místo nezaparkoval on zcela jistě první reakcí, kterou by žalobce uvedl. Skutečnost, že si byl žalobce vědom toho, že vozidlo na místo zaparkoval právě on, vyplývá v neposlední řadě rovněž z toho, že to byl právě žalobce, kdo se dostavil na Městskou policii Brno k podání vysvětlení na základě upozornění zanechaného na vozidle.

Naproti tomu výpověď svědkyně B. B. soud stejně jako správní orgány hodnotí jako nevěrohodnou. Třebaže svědkyně byla vyslechnuta na základě tvrzení žalobce, že řidičem vozidla byla ona, tato v rozporu s tvrzením žalobce uvedla, že vozidlo řídila další osoba blízká. Toto její tvrzení soud považuje za účelové především z důvodu, že jako osoba blízká

žalobce má stejně jako on na výsledku věci osobní zájem, a má tak motiv zkreslovat skutkový děj, a že skutkový stav tak, jak jej nastiňuje svědkyně B. B., nemá na rozdíl od výpovědi svědkyně Rausové oporu v žalobcem podepsaném zápisu o podaném vysvětlení, jehož obsah žalobce až do podání repliky nijak nezpochybnil (poprvé v replice k vyjádření žalovaného se žalobce pokouší vyjádřit k tomu, z jakého důvodu již dne 30. 4. 2012 v rámci podání vysvětlení neuvedl, že vozidlo na místo neparkoval on). Protože soud ze shora uvedených důvodů nepovažuje výpověď svědkyně B. B. provedenou v průběhu správního řízení za věrohodnou, neshledává důvod pro provádění téhož důkazu znovu před soudem. Pokud se jedná o navrhovaný důkaz svědeckou výpovědí Ludmily Jedličkové, jedná se o důkaz na podporu tvrzení, které žalobce zmiňuje poprvé v žalobě (že pachatelem přestupku byla matka svědkyně B. B. – L. J.), přičemž vůbec nezdůvodňuje, z jakého důvodu se odchyluje od své dosavadní argumentace. Z tohoto důvodu soud i toto tvrzení považuje za účelové a návrh na provedení důkazu za nepřijatelný.

Pokud žalobce v replice namítá, že v řízení proti sobě stojí domněnky svědkyně Z. R., kdo vozidlo řídil a svědecká výpověď svědkyně B. B., soud nezpochybňuje, že podstatou svědecké výpovědi je to, co svědek vnímal svými smysly. Svědkyně Z. R. se ovšem nevyjadřovala k samotnému parkování, ale vyjadřovala se k průběhu podání vysvětlení žalobce podezřelého z přestupku, resp. k tomu, co jí sám žalobce v průběhu tohoto podání vysvětlení řekl.

Soud závěrem uvádí, že nezpochybňuje právo žalobce odeprít podání vysvětlení podle ust. § 60 odst. 1 zákona o přestupcích ani právo svědkyně odeprít výpověď podle § 55 odst. 4 správního řádu z důvodu, že by jimi hrozilo nebezpečí postihu za přestupek osobám blízkým. K výkladu ust. 60 odst. 1 zákona o přestupcích však soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2004, č. j. 2 As 3/2004-70), podle něhož *„toto ustanovení zakotvuje právo odmítnout podání vysvětlení v situaci, jestliže by v důsledku tohoto podání vysvětlení hrozilo osobě vysvětlení podávající nebo osobám jí blízkým podle ustanovení § 68 odst. 4 zákona nebezpečí postihu za přestupek. Toto právo neobviňovat sebe nebo osoby sobě blízké je v řízení o přestupcích přiměřeným průmětem ústavního práva, jež je pro účely trestního stíhání zakotveno v čl. 37 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a na úrovni zákonné je pak pro účely trestní upraveno v § 100 trestního řádu. Ustanovení § 60 odst. 1 zákona o přestupcích ovšem nesporně nemůže sloužit k tomu, aby se kterákoliv osoba mohla zříci své odpovědnosti za spáchaný přestupek tam, kde není dostupné přímé svědectví či přímý důkaz, a to pouhým odkazem na to, že přestupek spáchal někdo jiný, bez další specifikace této osoby s poukazem, že se jedná o osobu blízkou. Za takové situace jistě nemůže být osoba přenášející odpovědnost na jinou osobu nucena k identifikaci této jiné osoby, musí být ovšem připravena na fakt, že přestupkový orgán může vycházet z ostatních důkazů a bude hodnotit, zda tyto důkazy jsou samy o sobě dostatečně průkazné k identifikaci pachatele přestupku. Jinak řečeno, zda z ostatních provedených důkazů lze dospět k ucelenému důkaznímu řetězci, z něhož bude možno dovést odpovědnost konkrétní osoby.“* V daném případě v průběhu správního řízení žalobce nepředložil žádné důkazy na podporu tvrzení, která konkrétní osoba vozidlo na místo zaparkovala (s výjimkou výpovědi svědkyně B. B., která se však v rozporu s jeho tvrzením sama odkázala na osobu blízkou), má však za to, že provedené důkazy a ostatní okolnosti vyplývající ze správního spisu (především že žalobce byl osobou, která se dostavila k podání vysvětlení jako osoba podezřelá z přestupku, při podání vysvětlení se nezmínil, že

by vozidlo neparkoval na místo on, že později opakovaně měnil svá tvrzení...) jsou ve svém souhrnu zjevně dostatečné k prokázání skutečnosti, že pachatelem přestupku byl právě žalobce.

Pokud se jedná o další argumentaci žalobce vyjádřenou v replice k vyjádření žalovaného, soud konstatuje, že se jedná především o reakci na vyjádření žalovaného, nikoli na samotné rozhodnutí, z tohoto důvodu se soud těmito dalšími úvahami nezabýval.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. listopadu 2013

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová